

mente at fortjene det. Derfor bevarede han ogsaa gennem alle disse Aar en haardnakket Tavshed angaaende alt, hvad der vedrørte hans Hjem og Forholdet til hans Slægt, skønt særlig Madam Olufsen aldrig blev træt af at udfritte ham derom. Han havde foresat sig at betragte alt det Forbigangne som noget glemt, noget dødt, der ikke en Gang som Minde skulde faa Lov at spøge i hans Tilværelse. Han havde bestræbt sig for grundigt at udlufte sit Indre, at udslette af sin Sjæl enhver bitter og ydmygende Erindring, at den kunde blive som en ubeskreven Tavle for Lykens og Sejrens funklende Guldskrift. Derfor fandtes der hverken paa hans Bord eller paa hans Væg saa meget som et lille Billede, et Prospekt eller et Portræt, der kunde minde ham — og fortælle Andre — om det Hjem, han havde forladt og ikke ønskede at gense. Det eneste, han i saa Henseende havde betroet sine Værtsfolk, var, at han — hvad han stadig for fuldt Alvor troede — aldrig havde kendt sine virkelige Forældre, hvilken Tilstaaelse ikke havde været uden Betydning for den moderlige Omsorg, Madam Olufsen bestandig havde viet ham. Familie i København havde han da heller ikke. Den ene af hans Brødre havde nemlig allerede afsluttet sine Studeringer og var bleven Kapellan et Sted paa Landet; den anden, der var Jurist, boede vel endnu i Byen, men han og Peter Andreas saaes sjælden og